

Orbán Viktor ünnepi beszéde az 1956. évi forradalom és szabadságharc 65. évfordulóján

2021. október 23. Budapest

Jó napot, Magyarok! Jó napot, Lengyelek! Jó napot, Olaszok!

Tisztelettel köszöntöm a szabadság népét a nemzet fővárosában! Régen láttuk egymást. Sok mindent kell megbeszelnünk ma délután. De mindenekelőtt emlékezzünk. Emlékezzünk a 65 évvel ezelőtti napokra és a tizenöt évvel ezelőtti délutánra. Nem szokványos helyszín ez. Tizenöt évvel ezelőtt ezekben a percekben itt, az Andrássy és a Bajcsy-Zsilinszky út sarkán farkasszemet nézett egymással a múlt és a jelen. Tizenöt évvel ezelőtt az ifjúkommunisták október 23-ából november 4-ét csinálták. Az egyik oldalon a könnygázgránát, gumilövedék, vipera, azonosító nélküli egyenruhák és vízágyúk. A másik oldalon a becsapott és megalázott nemzet állt, akinek ötven év elteltével újra azt kellett hallania, hogy hazudtak neki reggel, éjjel meg este. Az egyik oldalon a trükkök százaival kicsalt, foggal-körömmel védett hatalom, a másik oldalon a szabadság óriás betűi mögött sorakozó, elkeseredett emberek.

A nemzetek életében vannak pillanatok, amikor hirtelen mindenki úgy érzi, elég volt, nem mehetnek úgy a dolgok, ahogy eddig mentek. Dönteni kell, és a döntésünk megmutatja, kik is vagyunk valójában. Egy egész nemzetről derül ki, mit is ér. Hallgat vagy protestál, beletörődik vagy fellázad, félrenéz vagy felegyenesedik, elkullog vagy harcol. Nem bújhatsz el, mert egy magasabb igazság ellentmondást nem tűrően láthatóvá teszi magát, és szembesít: vagy ide, vagy oda kell állnod. Szempillantás alatt kiderül, ki a jó, és ki a rossz, ki áll a történelem jó, és ki a rossz oldalán. Mi, magyarok jól döntöttünk. Protestáltunk, felegyenesedtünk, felláztunk és harcoltunk. Szabadság a rabsággal szemben, függetlenség a megszállás ellen, magyar hazafiak a kommunisták ellenében. Arra a csodálatos napra emlékezzünk, amikor mi, magyarok megmutattuk magunknak, a világnak és az ellenségeinknek, kik is vagyunk valójában. Arra a napra emlékezzünk, amikor nem azt kérdeztük magunktól, hogy velünk van-e az Isten, hanem azt, hogy mi az Istennel vagyunk-e. Hatalmas erő költözött belénk, és megremegtek a kommunista uralom tartópillérei. Arra a pillanatra emlékezzünk, amely örökké élni fog a világ szabad nemzeteinek emlékezetében. A magyarok nemzete szempillantás alatt magára talált, és a magyar név megint szép lett, méltó régi, nagy híréhez. Arra a pillanatra emlékezzünk, amikor ugyanazt akarta a bíboros és az esztergályos, az akadémikusok és a pesti srácok, a főherceg és

a partizánból lett hadügyminiszter. Arra az érintésre, amely áthatolt a nemzetrészeket elválasztó vasfüggönyön, átjárta az erdélyi diákgyűléseket és a szamosújvári börtönök celláit is. Mansfeld, Wittner, Szabó, Pongrác, Nagy és Mindszenty. Őket nézzük, de egy nemzetet látunk. Egy büszke magyar nemzetet, amihez mi mindannyian tartozunk. Dicsőség a hősöknek!

Ezzel a Magyarországgal húzott ujjat 2006-ban ismét a kommunisták új nemzedéke. Hazugságok árán jutottak hatalomra. Adócsökkentéssel szédítettek, aztán adókat emeltek. Kórházi napidíj, vizitdíj, egekbe emelt rezsirak. Elvették a tizenharmadik havi nyugdíjat, és eltörölték a családtámogatásokat. Összejátszva a nemzetközi bankvilággal devizahitelek csapdájába csalták családok százazreit. Az országot kiárusították, mindent eladtak a külföldieknek, repteret, nemzeti energiacéget, közszolgáltatókat. S miután kifosztották, csődbe vitték az egész országot, és nyakunkra csatolták az IMF pórázát. Nesze, sánta magyar, itt egy púp! Amikor pedig felemeltük a szavunkat, könnygázzal, gumilövedékkel és lovasrohammal válaszoltak. Szemeket lövettek ki, védtelen nőket és idős embereket ütöttek gumibottal. Ezen a helyen, ahol most állunk, tizenöt évvel ezelőtt erőszak, vér és könny lepte el a pesti utcákat. Történt mindez az '56-os forradalom ötvenedik évfordulóján a világ szeme láttára. Lassan mondom, hogy mindenki megértse: soha nem fogjuk elfelejteni nekik!

Hölgyeim és Uraim!

A pesti humor szerint nem akkor kell megsértődni, amikor okod van rá, hanem amikor megéri. Mi is kivártuk a megfelelő pillanatot. Négy hosszú évet vártunk türelmesen, készenlétben, hogy elégtételt vegyünk. A Jóisten igazságos volt, azt kapták büntetésül, amit mi jutalmul: kétharmados választási győzelmünket. Összefogtunk éppúgy, mint '56-ban, és elsöpörtük a szocialista Magyarországot. 1956-ban Gerő Ernőék hanyatt-homlok menekültek Moszkvába, 2006-ban nekünk nem volt ilyen szerencsénk. A szocialisták és a vezetőjük itt maradt a nyakunkon. Maradt, és azóta itt bolyong közöttünk, itt kísért a közéletben, mint az Országház fantomja. Elégtételt venni elég egyetlen mámoros pillanat, de évek kellettek jóvátenni a baloldal rombolását. Nagy kegyelem, hogy eközben a nemzeti egység végig fennmaradt, és munkások, mérnökök, földművesek, kis- és nagyvállalkozók, tudósok, tanárok, ápolók és orvosok összefogásával sikerült eltakarítani a romokat. Talpra állítottuk Magyarországot. Egymillió új munkahelyet hoztunk létre. Lerúgtuk magunkról a devizahiteleket, letörtük az adókat, és eljutottunk odáig, hogy jövőre a minimálbér is nagyobb lesz, mint az átlagbér volt a szocialisták idején. Visszaszereltük a közműcégeket, bankokat és médiát, és másfélszeresére növeltük a

nemzeti vagyont. Megadóztattuk a multikát, megvédtük a családokat, és egész Európában a legalacsonyabbra vágtuk vissza a rezsiköltségeket. Magyarország ma már elég erős, hogy egyszerre becsülje meg az időseket és a fiatalokat. A tizenharmadik havi nyugdíjakat visszaépítjük, és jövőre nem kell adót fizetniük a munkából élő fiataloknak. Gyermekeket nevelő családok pedig visszakapják az idén befizetett adójukat. Van saját magyar világunk és magyar életünk, van alkotmányunk, amely garantálja, hogy soha többé ne tehessék meg azt, amit '56-ban és 2006-ban tettek velünk. Átléptünk a nemzetrészeket elválasztó határokon, és újra egyesítettük a magyarokat. Sok millió egybehangzó akarat és szorgalmas kéz kellett hozzá. Azoké, akik hittek a szeretet és az összefogás erejében. Az övék a dicsőség, nekik jár az elismerés. Igaz, az sem ártott, hogy volt egy épkezláb és cselekvőképes kormányunk.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Azt se felejtjük el, hogy amikor letörtük a rezsziárakat, amikor megskalpoztuk a multik extraprofitját, és amikor hazaküldtük az IMF-et, az egész Európai Unió ránk támadt. És ránk támadtak akkor is, amikor megállítottuk a migránsokat, felépítettük a kerítést, és megvédtük a határainkat. Miniszterelnökök tucatja támadta meg Magyarországot, mi még mindig itt vagyunk, de ki emlékszik már ezeknek akár csak a nevére is? Régi nóta ez, tisztelt Emlékezők! Éppúgy, mint 1849-ben, 1920-ban, 1945-ben és 1956-ban is, az európai főmértóságok megint a fejünk felett, rólunk, de nélkülünk kívánnak dönteni. Európaivá, érzékennyé és liberálissá vernek bennünket, ha beledöglünk is. Brüsszel ma úgy beszél, és úgy viselkedik velünk és a lengyelekkel, mint az ellenségekkel szokás. Déjà vu érzésünk van, a Brezsnyev-doktrína levegője járja át Európát. Ideje volna, hogy Brüsszelben is megértsék, velünk még a kommunisták se boldogultak. Mi vagyunk a homok a gépezetben, a bot a küllők között, tüske a köröm alatt. Mi vagyunk az a Dávid, akit jobb, ha elkerül a Góliát. Mi vagyunk azok, akik '56-ban meglékeltek a világkommunizmust, és mi vagyunk azok, akik kiütötték az első téglát a berlini falból. És most is álljuk a sarat, és csak annyit mondunk, hogy a magyaroknak nem igazuk van, hanem igazuk lesz. És mivel három a magyar igazság, a rezszi és a migráns ügy után harmadszor is igazunk lesz: lesz népszavazás, és a gyerekeinket is meg fogjuk védeni. Magyarország lesz az első olyan ország Európában, ahol az iskola falainál megállítjuk az erőszakos LMBTQ-propagandát.

És azt se felejtjük, akárki volt is az ellenfél, akárkivel is kellett szembefordulnunk, a baloldal mindig a hátunkba került, és ott ártott, ahol csak tudott. Mindenki láthatja, megint

szervezkednek és fenekednek, szórják a békétlenség, a gyűlölködés, a viszály és az erőszak magvait. Ellenfeleink azt hiszik, ha báránybőrbe bújtatják a farkast, akkor nem fogjuk felismerni. De mi rögtön felismerjük: tudjuk róla, hogy farkas. Azt is tudjuk, hogy a farkas meg fogja enni a nagymamát, sőt már meg is ette, ezért tűnt el az „összefogás” bendőjében mindenki, aki a farkassal cimborált, és higgyék el, van ott még hely az újabb és újabb percemberkék számára. Írva van: Óvakodjatok a hamis prófétáktól, akik báránybőrbe bújva jönnek hozzátok. Gyümölcsökről ismeritek meg őket. A jó fa jó gyümölcsöket, a rossz fa pedig rossz gyümölcsöket terem. Valóban, a baloldal fáján csak baloldali politika nőhet. Csak egy baloldal van, akárhányféleképpen is maszkírozzák magukat. Hazugságokkal kezdik, erőszakkal folytatják, és csődöt hagynak hátra. Akik tizenöt évvel ezelőtt az emberek közé lövettek, ma újra színpadra készülnek. És valahol a „Nagy Víz” túlsó partján készülődik már Gyuri bácsi is. Amikor kellett volna, nem jöttek; most, hogy nem hívtuk őket, itt vannak. A megszállók most nem ránk akarják erőltetni a komisszárjaikat, hanem meg akarják választatni őket. Most nem lőfegyverük van, hanem Facebookjuk. Azt hiszem, félreértettek bennünket. A meghívónk a szovjet megszállás alóli felszabadításra szólt, és nem arra, hogy beavatkozzanak a demokráciánkba.

Tisztelt Emlékezők!

Akik 1956-ban a Sztálin szobrot ledöntötték, nem voltak tanult szónokok, harcos népvezérek vagy jól kiképzett tábormokok. Az '56-os világtörténelmi pillanat hősei a magyar nép egyszerű fiai és lányai voltak éppúgy, mint mi most itt, ezen a téren. Ma sem az számít, amit Brüsszelben, Washingtonban és a külföldről vezérelt médiában akarnak. A magyarok sorsáról most is a magyarok fognak dönteni. Október 23-a emlékeztet minket: ne feledkezzünk meg a saját, személyes felelősségünkről. Ezeregyszáz év beleégette a DNS-ünkbe, hogy itt, a Kárpát-medencében a szabadságért minden nap harcolnunk kell újra meg újra. A szabadságharchoz nemcsak szív, nemcsak ész, de erő is kell. A mi erőnk, kedves Barátaim, az egységünk. Egységben az erő. Mi azért vagyunk együtt, mert ugyanabban hiszünk: a családban, a nemzetben, mi mind hiszünk egy erős és független Magyarországon. Aki idegen támadásokkal szemben a családját, a nemzetét védi, az nemcsak az eszére, a szívére és az erejére számíthat, hanem arra is, hogy igaza van. Az igazság, kedves Barátaim, a szabadságharcosok oldalán állt akkor is és ma is. Ez az igazság tartott meg minket itt, Európa közepén: a magyarok igazsága. És mi századok óta mindig csak ugyanazt akarjuk, ahogy '56-ban, 2006-ban és ma is. Igazságot Magyarországnak!

Nem gondolhatjuk, hogy nekünk mindig minden helyzetben igazunk van, de mindig igazunk van, amikor támadnak minket, és mi megvédjük magunkat. Igazunk van, amikor kiállunk a nagyszüleink és szüleink igazsága mellett, hogy hogyan kell, és hogyan érdemes élni. Mi az, ami a tűnékeny és múlandó emberi életben értékes, és mi az, ami értéktelen. Ez a legyőzhetetlen erőt adó igazság. A magyarok igazsága Bennetek van, ott, kedves Barátaim, mindannyiótokban ott van, a lelketekbe oltva. Hallgassatok rá. Hirdessétek, cselekedjétek a sugallata szerint. És ha eljön az idő, álljatok ki a házatok elé, és védjétek meg. Ha meg akarjuk védeni a családjaink biztonságát, országunk határait, gyermekeink jövőjét, a munkánk gyümölcseit, a nyugdíjunkt, a fizetésünket, a rezsicsökkentést, ha meg akarjuk őrizni kultúránkat, szokásainkat, nyelvünket, vagyis ha meg akarjuk védeni a mindennapi életünk szabadságát, akkor mindenkinek ki kell vennie a részét a ránk váró küzdelemből. Amit elértünk tegnap és tegnapelőtt, azt holnap meg kell védenünk. Ami ma elég, az holnap kevés. Minden magyarra számítunk, akinek számít Magyarország jövője. Nekünk Magyarország az első, ezért a mi kormányzásunkkal még azok is jobban járnak, akik nem ránk szavaznak.

Tisztelt Emlékezők!

Tudom, sokan vannak, akik nem veszik komolyan az ellenfeleinket. Sokan gondolják, 2006-ért már elégtételt vettünk, sorban aratjuk választási győzelmeinket, jól halad az ország szekere, nincs hát mitől tartanunk. És valóban: amit a baloldal csinál, annak több köze van a szórakoztatóiparhoz, mint a felelős politikához. Öles betűkkel hirdették a plakátokon, hogy legyőznek bennünket, aztán a karácsonyt se érték meg. Rendeztek maguknak egy választást, de még azt a választást se tudták megnyerni, amin csak ők indultak. Azon versenyeznek, melyikük lehet majd Brüsszel és Soros György hazai helytartója. Ki lehet az, aki az ő kegyelmükből uralkodik majd a magyarok felett, ki lehet az új budai pasa, az új helytartótanácsi elnök vagy az új pártfőtitkár. Nyíltan mondják: az ördöggel is összefognak, csak újra hatalomhoz jussanak. Az a céljuk, hogy Mária kezéből Brüsszel lábaihoz tegyék le Magyarországot.

Barátaim!

Valóban néhány levitézlett baloldali párt miatt nem kellene ilyen sokan összegyűlnünk, de az okos ember nem ringatja magát illúziókba. Bennünket ne tévesszen meg a hazai baloldal éppen csak pislákoló ítélőképessége és látványos szerencsétlenkedése. Nem ez számít. Ami számít,

az a mögöttük álló nemzetközi szereplők ereje. Ami erős, ami az igazi kihívás, sőt fenyegetés, az a nemzetközi háttér, pénz, média és a hálózat, amely mögöttük áll. Ez olyan súlyos erő, amit csak több millió magyar együtt győzhet le, és együtt szoríthat ki az országból. Időben szólunk: aki eddig belénk harapott, annak belénk is tört vagy elvászott a foga. Hiába volt az ellenség hatalmas, mi nem futottunk el, és most sem fogunk meghátrálni, mert tudjuk, hogy együtt fogjuk végigcsinálni. Nézzetek a mellettetek állóra: ha a szemébe néztek, láthatjátok, rá számíthatok. Ő mindent meg fog tenni, hogy akár a legvastagabb falon is átmenjünk. Ez a mi erőnk, ez a mi háttérünk, és nincs annyi dollár vagy annyi euró a világon, ami ezt elvehetné tőlünk. Jöttünk, láttunk, és újra győzni fogunk!

A Jóisten mindannyiunk felett, Magyarország mindenek előtt! Hajrá, Magyarország, hajrá, magyarok!